

Gian Tình Từ Một Chiếc Bánh Kếp Tàu

Contents

Gian Tình Từ Một Chiếc Bánh Kếp Tàu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13: Phiên Ngoại	16

Gian Tình Từ Một Chiếc Bánh Kếp Tàu



Giới thiệu

Editor : Tiểu Phong Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, mỹ thực. Đứng trên khía cạnh k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-tinh-tu-mot-chiec-banh-kep-tau>

1. Chương 1

Đại học cái cmn!

Trì Hạ sắp nổ tung cả người mất thôi.

Trước đây thầy giáo gia đình đều bảo là, học đại học hay lắm, học đại học nhẹ nhàng lắm, học đại học tự do lắm, lên đại học có thể làm được rất nhiều việc muốn làm; nhưng tại sao không có ai nói cho cậu biết – Căng tin trường đại học hóa ra lại! Như! Thế! Đây!!!

Trên đây là tiếng lòng chân thực của bạn học Trì Hạ, người từ tiểu học tới cấp ba toàn được ăn cơm nhà nấu, chưa từng nếm thử khói bếp căng tin bao giờ.

Khoảnh khắc cầm phiếu cơm bước vào căng tin, bọn Trì Hạ ham ăn từ sâu trong máu thịt đã tan tành giấc mộng đại học ngay lập tức.

Tại sao mấy chong chóng bát đĩa to tướng kia trông cứ như chỉ nhúng nhúng vào nước rồi bỏ ra dùng luôn vậy?

Tại sao những đĩa rau xào xanh xanh đỏ đỏ to to tổ bố kia trông chẳng khác gì thứ chứa trong hố xí thế?

Đến cả ... tại sao ... cậu ăn phải sợi miến trong bát bún tàu, ăn phải vỏ trứng trong miếng trứng đúc, vậy mà lại không thể nào ăn phải nhân thịt trong bánh bao thịt chứ!!! Bọn Trì Hạ bị phần lật bàn.

“Tui muốn ăn cơm! Muốn ăn cái bình thường vẫn gọi là cơm cơm cơm!!!”

Bên cạnh có một nàng khóa trên tóc dài tha thướt đi lướt quá, hất tóc một cái xong ném lại một câu:

“Muốn ăn cơm tử tế còn đến căng tin à? Đừng có quên uống thuốc nha em giai.”

“...” mộng đẹp của Hạ.Văn học Châu Âu. Phó Lí Diệp. Tây Môn Thánh. Trì [1] vỡ tan tành tành.

Bọn Trì Hạ ngậm ngùi chán nản trôi về phòng ngủ, lục tủ bới hòm tìm hộp mỳ thịt bò kho tàu hãng Sư Phụ cái khi gì (1) đó mà ngay mai là hết hạn sử dụng, nước mắt giàn giụa xách phích xuống lấy nước nóng, đi tới mép cầu thang đèn bật âm u, không cẩn thận đâm thẳng vào một vị huynh đài vừa đúng lúc đi lên.

“Ủi ...”

“Á, xin lỗi xin lỗi! Cậu không bị thương ở đâu chứ?”

“Không không không, không bị gì hết!” Mắt bạn Trì Hạ lóe ánh xanh, giờ tay ôm chặt người ta, “Tráng sĩ! Xin hỏi dùi gà trong tay ngài mua ở đâu vậy?”

Chú thích:

[1] (chú thích của tác giả): Ý là đã bị rơi vào không gian hoang tưởng, cả nhà đừng để ý cái này làm gì

(1) Chính là mỳ Khang Sư Phụ ấy ạ =^=

2. Chương 2

Dưới sự dẫn dắt của “tráng sĩ” Tiểu Đình, trước mắt bọn Trì Hạ đã mở ra một khung trời mới – Hóa ra từ cổng trường đi ra, qua một ngã rẽ chính là một con phố bán đồ ăn vặt! Hóa ra cuộc đời lại hạnh phúc như vậy kỳ diệu như vậy! Trì Hạ kít độn (*) vỗ Tiểu Đình: “Huynh đệ! Cậu thích ăn gì cứ thoải mái gọi, đừng khách sáo! Bữa này tôi mời!!!”

[(*)]: nó là kích động mà bị nói lái đi ấy ạ:v]

Bọn Tiểu Đình cũng cực kỳ kít độn: “Huynh đệ! Đúng là huynh đệ tốt! Nào nào nào, tôi sẽ chỉ cho cậu những món ngon nhất ở đây!”

Hai con lợn ham ăn cầm tay nhau dung dăng dung dẻ, quét sạch con phố đồ ăn vặt, tinh thần và dạ dày bọn ham ăn được lấp đầy, cảm xúc cách mạng ăn uống được nâng lên một tầng cao mới, nhaoáng cái đã từ những kẻ xa lạ “xin chào tráng sĩ tạm biệt tráng sĩ” quá độ lên thành trạng thái bạn gay tâm sự “Mệ nó

anh đẹp giai kia đúng là chân dài hông cong nhỉ!” “Mẹ nó hóa ra cậu cũng thích ngắm giai đẹp!” (Ái dà). Trì Hạ cắn miếng thịt lửa nướng trong tay, cảm thán: “Món ăn này quả là chỉ có trên thiên đường!”

Tiểu Đình phụ họa: “Nhân gian nào được mấy lần thưởng thức chứ!”

“Cái bánh xiu mai (1) này đúng là vỏ mỏng nhân dày to như bông mẫu đơn ấy à!”

“Cái bánh chiên (2) này đúng thực là rán vàng giòn, tóp lại thành đường vân mỏng như vây cá luôn!”

“Bọ xào (3) có đủ cả bọ cạp, châu chấu, rết, cá ngựa!!”

“Mỳ thập cẩm thì có mỳ mỹ nhân, mỳ hải sản, mỳ dưa, mỳ lá sen!!”

“Bạn thân ơi!!! Trì kỷ à!!!” Hai chàng thanh niên văn hóa nắm chặt tay rừng rừng nước mắt không biết nói gì hơn, cái cuộc gặp cmn gỡ này chỉ trách quá muộn!

Kết quả suốt một buổi cả hai chỉ mãi ăn quên mất uống, về đến ký túc xá Trì Hạ cảm giác mình sắp chết khát luôn rồi, nếu có bình nước rót vào họng chắc chắn sẽ thấy khối xanh bốc thẳng lên. Tới khi về đến dưới ký túc xá, chợt nghe thấy âm thanh hào sảng không biết từ đâu truyền tới: “Phòng – đun – nước – sắp – đóng – cửa – rồi –”

Một tiếng sấm giữa trời quang! Cả khu ký túc xá bỗng vắng vắng tiếng hét thê thảm, ngay sau đó cả một đàn thảo nê mã hoang dã bán khóa thân hầm hập lao ra khỏi cửa phòng (.....) từ bốn phương tám hướng, xách ấm nước xông thẳng về phòng đun nước, hung hãn đến mức độ dẫm bẹp chú thảo nê mã Trì Hạ nhỏ yếu ngay tại trận.

Phòng ngủ của Trì Hạ ở tầng ba, phòng của Tiểu Đình ở tầng năm, Trì Hạ trợn to mắt nhìn Tiểu Đình lao điên cuồng về phòng ngủ, bị thương xoay người chạy về phòng – Cậu còn chưa có lấy nước đó à! Phòng ngủ của cậu toàn bọn gần nhà, bây giờ đã nổi đuôi nhau lẫn về nhà rồi đó à! Không nhanh chân lên thì chắc chắn sẽ bị chết khát giữa sa mạc cuộc đời đó à!

Bọn nhỏ Trì Hạ muôn đời gầy nhồng tong teo ấy cái là ngã, chen bẹp ruột cả buổi cũng không mở được đường máu giữa biển người, đành ngậm ngùi xách ấm xếp hàng. Khó khăn lắm mới đến lượt mình, tiếng chuông 10h lại vang lên lạnh lót – vôi nước dừng dừng rót xuống giọt nước cuối cùng, ừ, đình công rồi.

..... Á á á, chẳng nhẽ giờ phải đi uống nước trong nhà vệ sinh sao! Nước! Lã! Ấy!!!

Bọn nhỏ Trì Hạ há mồm lè lưỡi, hai mắt vô hồn quay về phòng ngủ, trông không khác gì u hồn dã quỷ, dẫn đo một hồi lại quyết định vác mặt dày đi gõ cửa mấy phòng bên cạnh xin cốc nước. Phòng đầu tiên đóng cửa khóa chốt tắt hết đèn, phòng thứ hai ngập tràn tiếng hét hân hoan như sấm, không phải đang leo đèo thì là đang ấy ấy, phòng thứ ba bật đèn sáng nhưng hình như không có động tĩnh gì ... Trì Hạ thử gõ cửa xem sao, cửa liền mở, một nam sinh mặt mày như Tiêu Ân Tuấn (4) thời trẻ bệ một cái bát ra mở cửa: “Xin hỏi cậu có việc gì vậy?”

Giây phút ấy, hai mắt bọn nhỏ Trì Hạ phát sáng, tim đập thình thịch – cậu nhìn người ta mà nước mắt lưng tròng: “Anh đẹp giai, cho tôi xin một hộp canh thịt dê hầm này của anh được không?”

Chú thích:

(1) Xiu mai (): mô tả chóp bánh được tóm vào như hình bông hoa, là một loại bánh vỏ bột bọc nhân, hấp bằng tro. Khi ăn bánh phải chắc mạp, vỏ bánh tinh trong trắng ngần, nhân dày vỏ mỏng, thơm mát vừa miệng. Món ăn này bắt nguồn từ vùng phía tây Nội Mông Cổ, sau du nhập vào kinh đô, được đặt tên là “Thiên Mạch” (ngũ cốc nướng), rồi lan truyền sang các tỉnh Giang Tô, Triết Giang, Quảng Đông, Quảng Tây, người dân gọi thành “xiu mai”. Cách nấu và nguyên liệu của món ăn này ở phía nam và phía bắc có sự phân biệt rõ rệt

(2) Bánh chiên (): là món ăn vặt của dân tộc Hán, bắt nguồn từ Khai Phong, Hà Nam, thuộc loại bánh rán có nhân bên trong, chế biến tinh xảo, hương vị tinh tế, thường dùng thịt heo làm nhân, trộn với các loại rau khác nhau tùy theo từng mùa. Hình dạng bánh chiên ở mỗi vùng một khác, thường trông giống bánh chèo, nhưng bánh chiên Thiên Tân có hình dạng tương tự bánh que nướng.

(3) Bọ xào (): món ăn từ côn trùng của Vân Nam, thường nấu bằng phương pháp chao dầu. Món ăn làm bằng cách này không chỉ thơm mùi ngon miệng, mà còn khử được mùi hôi của côn trùng, có thể làm món nhắm rượu. Giá trị dinh dưỡng của côn trùng rất phong phú, còn có hiệu quả bồi bổ cơ thể và làm đẹp.

(4) Tiêu Ân Tuấn: bạn nào chưa nhớ ra thì đó chú ấy chính là chú đẹp giai trên đầu trang ấy ạ:v

3. Chương 3

“Xem này xem này xem này! Có giai đẹp có giai đẹp!”

“ ... Đây là lần thứ 17 cậu nói điều này trong ngày hôm nay đó được chưa!” Trì Hạ chỉ tiếc rên sất không thành thép huých Tiểu Đinh một cái, “Và mỗi lần tôi ngập tràn chờ mong quay ra ngắm, là lại một lần nhìn thấy một tên mặt như động vật ()!”

Tiểu Đinh phán như thần: “Chắc chắn là do cậu quá kén chọn thôi phải không? Cậu xem, anh đẹp giai đầu tiên chúng ta thấy có một chiếc mũi cao, anh thứ hai có một đôi mắt hoa đào mê chết người, anh thứ ba có cơ thể cao to tráng kiện, anh thứ tư chân dài mỏng cong eo thon gọn cứ như là tuyệt thế mỹ thụ, anh thứ năm ...”

“Dừng dừng dừng dừng dừng! Mắt ngắm giai của cậu sao lại có thể phiến diện như vậy, đơn giản như vậy, hạn hẹp như vậy?” Bọn nhỏ Trì Hạ dùng ngữ điệu nghiêm túc dạy bảo, “Giai đẹp tiêu chuẩn! Phải được soi xét từ rất nhiều yếu tố như là khuôn mặt, dáng người, khí chất, vân vân! Không phải chỉ có một hai điểm đặc sắc nho nhỏ là có thể trở thành giai đẹp! Phải toàn diện về mọi mặt, một trong một vạn, toàn thân phát sáng, đó mới là giai đẹp!”

Tiểu Đinh: “cậu chắc chắn cậu không miêu tả con đom đóm chứ?”

Trì Hạ = =

~Tiểu Đinh: “Chỗ nào cũng phát sáng á, vậy đó phải là một vật phát sáng lớn đến mức nào đây, chắc là sẽ chói mù mắt chó của tôi mất ... đêch mợ lại còn có thật nữa á!!! Á á á cậu nói đúng, đó mới gọi là giai đẹp á á á!!!”

Kít độn xong, Tiểu Đinh nắm tay Trì Hạ bóp mạnh, thế là bạn nhỏ Trì Hạ hú hét nhảy dựng lên, cúi đầu nhìn, trên cánh tay cậu nổi rõ tám vết lằn uốn lượn hình ngón tay. Trì Hạ bị phẫn: “Tay tui híc híc híc!”

Tiểu Đinh quyết tử vì cách mạng bóp cổ cậu xoay lại: “Ngắm tay làm cái gì! Ngắm giai đẹp giai đẹp!!! Nhìn nhìn nhìn! Hướng hai giờ, khoảng cách 100m, người mặc sơ mi trắng quần bò ấy! ... Tôi nói rất hòng rồi ít ra cậu cũng phải đáp lại một câu chứ?!”

Trì Hạ: “Í hí hí ...” nước miếng hình như tự giác chảy ròng ròng rồi.

Chỉ thấy anh đẹp giai kia xắn cao tay áo, trưng bày khuỷu tay trắng tấp thon gọn, ba cúc áo từ trên xuống đều không cài, cổ áo banh rộng lộ ra xương quai xanh gợi cảm và bờ ngực săn chắc. Đùi có cần phải dài như thế không à, mỏng có cần cong vậy không à, da lại còn hơi ngăm nữa à, nhìn có vẻ rất ngon đó à ... Ế? Khuôn mặt này sao trông có vẻ ... hơi quen quen?

Tiểu Đinh đứng bên cạnh kích động: “Á á á anh ý trông cứ như nam thần Tiêu Ân Tuấn của tôi ấy! Á á á làm tôi nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ rạo rực nhất, tươi đẹp nhất của tôi ấy!”

Là vì mặt giống idol nên thấy quen chẳng? Bạn nhỏ Trì Hạ nào bị thiếu dây thần kinh vẫn đang chìm trong suy nghĩ, ừm ... sao lại thấy có chỗ nào không đúng? Tại sao lại thấy anh đẹp giai này có gì đó liên quan đến đồ ăn ngon?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng thấy anh đẹp giai đột nhiên cất bước, đi về phía mình. Một bước, hai bước, ba bước ... 3m, 2m, 1m ... đứng lại.

Sau đó Trì Hạ nghe thấy một giọng nói dễ nghe lại hơi quen vang lên bên tai: “Bạn gì à, bát của tôi có thể trả lại tôi không? Tôi ... quên chưa mua bát mới rồi.”

... tiếng lòng của bạn nhỏ Trì Hạ – đây không phải là anh đẹp giai tốt bụng hào phóng tối hôm ấy cho mình cả một bát canh sao $\Sigma(\text{ }^{\circ}\text{ }^{\circ}|||)$!!!

4. Chương 4

Ngày vào học thứ ba, bạn nhỏ Trì Hạ dùng một cây kẹo hồ lô bọc đường để đổi lấy số điện thoại di động của Hoắc Tạ từ lớp trưởng – à phải rồi, Hoắc Tạ chính là anh đẹp giai canh thịt dê hầm ấy (có chỗ nào đó không đúng)

Ở cùng phòng với Hoắc Tạ còn có hai anh đẹp giai khác, một người tên là Dương Quang, người cũng như tên, cứ như là một mặt trời nhỏ tràn trề năng lượng; người còn lại họ Phương tên Vy, có khuôn mặt đẹp đến mức không giống người, trong buổi họp lớp đầu tiên cậu ta đã làm ngất ngây gần hết cả lớp – trừ Trì Hạ ra, vì cậu đang mãi nhìn Hoắc Tạ mà chảy nước dãi. Trì Hạ cảm thấy mình lớn đến chừng này mới lần đầu hiểu được cảm giác của tiếng sét ái tình (Này, mau tỉnh lại đi! Tiếng sét ái tình của cậu là với bát canh thịt dê hầm ấy!)

Sau đó, trái tim rạo rực chân thành đang e ấp tình cảm chớm nở dành cho mối tình đầu của cậu thiếu niên mới lớn Trì Hạ, trong lúc đang bê cơm tối về ký túc xá, đột nhiên thăng hoa lên một tầng cao mới – đi qua phòng 301, cũng là phòng ký túc xá của Hoắc Tạ, cậu ngửi thấy một mùi hương ... quyến rũ khó có thể tưởng tượng nổi!

Thiếu lan thiếu xạ, vậy mà vẫn thơm nức như là canh nấu cá!

Bát canh thịt lửa băm viên trong tay so với nó bỗng như mất hết hương vị, cái bụng ton hót nhảy tung tăng của bạn nhỏ Trì Hạ (.....) ùn ùn nổi mụn.

Cửa không hề đóng, ở ngoài có thể nghe thấy từ trong phòng phát ra đoạn đối thoại như thế này:

“Tôi thấy cho hơi ít cà ri đó!” – Dương Quang.

“Nhảm rồi.” – Phương Vy.

“Nhưng ông thái tận ba củ khoai tây cho vào ...” – Dương Quang.

“Ông còn đòi thái tận sáu khúc gừng băm thả vào thì sao.” – Phương Vy.

“Thế cà tím với đậu có cần cho vào nữa không?” – Dương Quang.

“Phí lời.” – Phương Vy.

“Nước cũng không nhiều lắm mà, nếu cứ nấu như này, nước canh có phải hơi đặc không? Nước canh sệt quá ăn còn ngon không? Nhỡ không ngon thì tội mình phải xử lý cái nồi này kiểu gì?” – Dương Quang.

“ ... Không ăn thì rút!” – Phương Vy.

“Hu hu hu đằng ấy không yêu người ta nữa rồi! Tiểu Vy, đằng ấy có biết đằng này thương đằng ấy tới mức nào không! Người ta sẽ đưa đằng ấy lên trời cao, ngắm những vì sao xinh đẹp ...” Bạn học Dương Quang hào hứng cất cao giọng ngân nga bài ca mang tên “Tiểu Vy”.

“ – Bốp!!!”

Một âm thanh chói tai vang lên, khiến Trì Hạ đang nấp ngoài cửa nghe trộm chảy nước miếng, sợ đến nhũn cả chân, xoạch một tiếng, một con mãnh hổ lạc bình địa đâm vào trong phòng, tạo dáng xấp mặt hôn đất, ba người trong phòng vội vàng nhìn ra – Phương Vy cầm thìa canh, Hoắc Tạ cầm sách hướng dẫn, Dương

Quang sao bay đầy đầu: “Một bé dễ thương ngã úp mặt xuống đất, hai bé dễ thương ngã úp mặt xuống đất, nhiều thiệt là nhiều bé dễ thương ngã úp mặt xuống đất ...”

Dưới ánh mắt trợn trừng của mọi người, bạn nhỏ Trì Hạ khe khẽ vẩy tay: “Là thế này, tui lại đến mượn bát đây hi hi hi ...”

5. Chương 5

Đúng là đồ tham ăn, dám đối mặt với cái căng tin thảm đến không nổi nhìn, thế mà không dám nhìn thẳng mâm thức ăn thơm nức trong phòng người khác ... (lời của tên tham ăn).

Trên danh nghĩa là đi mượn bát, trên thực tế là đi ăn chực, cuối cùng bạn học nhỏ Trì Hạ đã được ngồi sung sướng bên cạnh anh Hoắc Tạ, hưởng thụ một bữa canh thập vị (1) tuyệt hảo. Ban đầu cậu còn định giữ kẽ một chút, chỉ cần ngồi cạnh Dương Quang là đủ rồi, kết quả Hoắc Tạ lại vươn tay kéo cậu sang ngồi cạnh chỗ mình: “Cậu ta một mình phải chiếm hai chỗ.”

“Ế? À!” Trì Hạ nhìn Dương Quang đang xoay ngang xoay dọc, trên mặt tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ.

“...” Đây là di chứng do tôi bị ông lấy sách hướng dẫn đập vào đầu quá mạnh thì có!!! Lừa gạt bé dễ thương như vậy mà được à!!! Bạn nhỏ Dương Quang bị phần vì không thể biện minh, cuối cùng đã hóa bị thương thành đồ ăn, gấp thêm hai miếng giăm bông nữa! Múc thêm một muôi khoai tây! Cánh gà đều là của ông!! Thịt viên cũng không để thoát!!!

Đến khi bát cơm của cậu ta sắp đầy ụ đến nơi, Hoắc Tạ thần thiên vươn tay, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mà cướp lại đồ ăn gấp vào bát Trì Hạ, tiện thể trưng ra khuôn mặt thỏa mãn xoa đầu em nhỏ: “Ăn đi.” Ui chộ ôi, cái đầu xoắn tít này thiệt là đáng yêu, xoa thiệt là thích! Anh vừa nhìn đã ưng ngay cái đầu xoắn này rồi! Kết hợp với gương mặt búp bê trắng ngần này đúng là không thể hợp hơn được nữa! Muốn xoa mãi cuối cùng cũng xoa được rồi ()

Trì Hạ được cưng đến phát sợ: “À à à vâng ạ!” lại cực kỳ cảm động quay sang nhìn Dương Quang: “Cảm ơn! Lần sau để em tự gấp là được rồi ạ!”

“...” Bạn nhỏ Dương Quang đáng thương hận nỗi không thể ới máu ra.

Người còn lại trong phòng của Hoắc Tạ thì vào trường cùng bạn gái, vậy nên cậu ta sớm đã thuê phòng ở ngoài, giường trong phòng gần như chỉ dùng để trưng bày. Mà phòng của Trì Hạ lại chỉ có mình cậu, thế là bạn Dương Quang liền đưa ra một đề nghị cực kỳ cao cả: “Không thì cậu chuyển sang phòng bọn tôi mà ở! Chúng ta nói một tiếng với mấy người kia là được! Xong xuôi rồi thì lên xin phép thầy giáo cho đổi phòng!”

Trì Hạ do dự: “Thế có được không?” Mỗi ngày mở mắt ra là đã thấy Hoắc Tạ, mỗi ngày đều được ăn cơm cùng Hoắc Tạ, lại còn được xem Hoắc Tạ đánh răng Hoắc Tạ rửa mặt Hoắc Tạ đi tắm ... thế là ngoáo một tiếng xong liền ôm mũi.

Dương Quang quay sang nhìn Phương Vy kẻ mưu kế cao thâm và Hoắc Tạ kẻ mặt mày lúc nào cũng thần nhiên như không, cắn răng bày ra bộ mặt tươi cười, cố vũ khích lệ thêm một câu: “Tất nhiên là được, chắc chắn được! Cậu được tôi được mọi người đều được! Cậu có biết khu ký túc nam của chúng ta vốn xây trên một ngôi mộ không? Chắc chắn là cậu không biết rồi! Nghe nói năm nào cũng có quỷ quấy phá! Chúng ta người đông sức lớn, ở cùng một chỗ dương khí thịnh vượng! Thế nên cậu hãy chuyển quay đây chuyển qua đây đi!”

Quỷ quấy phá ...?!! Bạn học nhỏ Trì Hạ thoáng cái đã mặt cắt không còn giọt máu.

Ai dô hồng rồi, hình như sợ chết khiếp rồi. Hoắc Tạ lại vươn tay ra, mục tiêu – cái đầu xoắn mềm mại: “Đừng sợ, tôi đi dọn đồ cùng cậu.”

Mẹ nó, đây là ôm vào lòng bế vào nhà luôn rồi! Bạn học Dương Quang bị lấy làm cái cớ, trong lòng nước mắt chảy đầm đìa, âm thầm dưng ngón giữa.

Chú thích:

(1) Canh thập vị (): là món ăn truyền thống nổi tiếng bắt mắt, phổ biến ở Trung Quốc từ xưa đến nay. Món ăn này có nguyên liệu hỗn hợp, đủ loại rau thịt củ quả trên mặt đất hay dưới mặt nước, cao cấp có bình dân có, mặn có chay có, lại có cả kết hợp chay mặn, có nhiều cách trình bày, hấp dẫn mãn nhãn. Khi ăn hương vị tinh tế, mềm, non, giòn, trơn, sắc hương vị đều có đủ, bất kể là quan lại hay dân thường, trong bữa tiệc sang trọng hay cơm bình dân, món ăn này luôn là thứ thơm ngon đẹp mắt mà ai ai cũng thích.

6. Chương 6

Trong văn án ta đã nói rồi, bạn công Hoắc Tạ của truyện này vẫn là một bạn bình thần muộn tao mặt đơ não xoắn yêu vợ công.

Bình thần có thể hiểu được, thân là một tiểu công đương nhiên phải trưởng thành đáng tin, có thể che mưa chắn gió cho tiểu thụ; muộn tao (*) có thể hiểu được, thân là một tiểu công tất nhiên phải yêu thương tiểu thụ đáng yêu từ tinh thần đến thân thể; mặt đơ chẳng đáng coi là khuyết điểm gì, đạo này đang có một mặt đơ kín đáo lạnh lùng công, tốt nhất là thích mặc áo liền mũ màu xanh lam nữa; yêu vợ đương nhiên là ưu điểm lớn nhất, dèch mợ tất cả bọn tra công trên thế giới đều chết quách đi cho ông nhá nhá nhá! Cả đời cũng đừng mơ có tiểu thụ tốt chịu “dùng tay chơi đồ chơi” (**) cho suốt nửa đời còn lại nhá nhá nhá!!!

[(*): mặt đơ mà trong lòng nổi sóng

(**): hãy cho trí tưởng tượng bay xa =)))))]

Nhưng mà cái thuộc tính “não xoắn nặng” này phải giải thích thế nào đây?

Thời gian trôi ngược về năm tiểu công bốn tuổi, cô giáo kể chuyện cho các bạn nhỏ trong lớp, do sự đòi hỏi mãnh liệt của các bé gái nên cô đã kể câu chuyện “Cô bé Lọ Lem”: “Ngày xưa, có một phú ông nọ có một người vợ mất vì trọng bệnh, người vợ phú ông được chôn cất trong vườn hoa, con gái bà là một cô bé thật thà tốt bụng, mỗi ngày cô đều tới khóc lóc trước mộ của bà ...”

“Thưa cô,” bọn nhỏ Hoắc Tạ ngồi dưới gờ tay, sau đó lạnh lạnh cất tiếng hỏi: “Mỗi ngày đều khóc, mắt không bị khốc đến mù luôn ă?”

Cô giáo o ()o: “Ặc ... có lẽ cô ấy nhỏ thuốc nhỏ mắt rồi!” (Đây là cô giáo nhắm nhí tới mức nào ...)

Thế là câu chuyện tiếp tục: “ ... Có một lần, cha cô phải đi họp chợ, ông hỏi các con gái muốn ông mua gì về cho họ. Cô con gái lớn muốn bộ quần áo đẹp, cô con gái thứ hai muốn ngọc ngà châu báu, còn cô bé Lọ Lem chỉ mong ông mang về cho mình cành cây đầu tiên quét qua mũ ông trên đường trở về nhà. Cô đem cành cây trồng cạnh mộ mẹ mình, mỗi ngày khi cô tới khóc bên mộ mẹ, nước mắt rơi xuống tưới lên cành cây, khiến cành cây nhỏ mau chóng lớn thành một cây đại thụ ...”

“Thưa cô,” bọn nhỏ Hoắc Tạ tiếp tục gờ tay hỏi, “nhưng mà khi chúng ta tưới nước cho cây luôn phải tưới vào gốc cây, không phải trên cành cây mà.”

Cô giáo (): “Đó ... đó là vì nước mắt rơi xuống cành cây rồi trôi xuống gốc luôn ...” (Cô ơi, cô thật là thông minh!)

Thế là câu chuyện vẫn tiếp tục: “Không lâu sau, có một chú chim nhỏ làm tổ trên cây, khi không có việc phải làm, cô bé Lọ Lem sẽ tới trò chuyện với chú chim nhỏ ... bạn Hoắc Tạ, em còn câu hỏi gì sao?”

Bọn nhỏ Hoắc Tạ mặt nghiêm túc đặt câu hỏi: “Nếu cô bé Lọ Lem đã có thể nói chuyện với loài chim, sao cô ấy không bảo chim đi mổ mù mắt của các chị và dì ghẻ luôn? Là con thì con đã làm vậy rồi.”

Cô giáo (_ |||): “Vì ... cô bé Lọ Lem ... lương thiện hơn chúng ta ...” nhưng mà sau đó cmn đúng là cho mỗ thật ấy á á á! Có phải con đã nghe chuyện này rồi rồi cố ý hỏi xoáy cô không hả hả hả!!!

Sau đó, câu chuyện lại tiếp tục: “... Mụ dì ghẻ đưa hai người chị đi tham dự vũ hội, còn cô bé Lọ Lem phải ngồi một mình cô đơn khóc dưới gốc cây. Lúc ấy, chú chim nhỏ bạn của cô bay khỏi tán cây, mang tới một bộ váy dạ hội làm từ sợi bạc và một đôi giày nhảy làm từ sợi ánh sáng cho cô ... bạn Hoắc Tạ, em khó chịu ở đâu sao?!!”

Bánh bao Hoắc Tạ mặt ngây thơ chớp chớp mắt: “Thưa cô, con không khó chịu, con chỉ muốn hỏi sao chú chim nhỏ có thể ngậm váy và giày rồi kéo ra được, những thứ đó được kéo ra từ đâu, chẳng nhẽ trên chân nó có đeo chiếc nhẫn không gian để chứa đồ ạ?” (Này nhóc con, mầy đọc nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng quá rồi đấy)

Cô giáo (o): “Cô cũng rất muốn hỏi bố mẹ con làm sao mà sinh con ra trên đời được đó ...” (Cô ơi, cô vất vả rồi!!!)

Bánh bao Hoắc Tạ sáu tuổi, một hôm bố mẹ không có nhà, thư ký của bố Hoắc đến nhà bé lấy văn kiện quan trọng, vừa nhấn chuông cửa xong, Hoắc bánh bao lại không chịu mở cửa cho chú, đứng sau cửa bắt đầu tra hỏi: “Chú là ai?”

Chú thư ký vàng vọt cười đáp: “Tiểu Tạ, chú là chú Tiểu Trần thư ký của bố con nè.”

Hoắc bánh bao: “Tui kiếng không tới mắt mèo không nhìn được mặt chú, tui làm sao biết được chú có phải chú Tiểu Trần hay không.”

Chú thư ký: “Vậy con mở hé cửa ra có phải là biết ngay có quen chú hay không sao?”

Hoắc bánh bao: “Không được, nhớ đâu chú là kẻ xấu mạo danh chú Tiểu Trần định tới bắt cóc tui thì sao.”

Chú thư ký: “Chú chú chú không phải là người xấu đâu, chú là chú Tiểu Trần thật mà, không thì làm sao chú biết nhà con ở đây, con tên là Tiểu Tạ nào?”

Hoắc bánh bao làm bộ nghiêm chỉnh: “Chắc chắn là mẹ con lại tiện tay vứt hóa đơn tiền điện lung tung!”

Chú thư ký bắt lặc: “... Chú ... Việc này thực sự không xảy ra mà!!! Không đúng, mẹ con có vứt hóa đơn tiền điện lung tung không chú làm sao mà biết được? Tiểu Tạ con không nhớ giọng của chú à? Lần trước con cùng bố tới công ty, chú còn mua kem cho con đấy!”

Hoắc bánh bao: “Ừm ... quên mất rồi, chỉ nhớ kem rất ngọt thôi.”

Chú thư ký cuống đến độ đầu toàn dấu hỏi chấm: “Vây! Vây vây vây! Vây chú ra cửa sổ cho con nhìn một cái là được!”

Hoắc bánh bao nhìn kinh hãi: “Nhà tui trên tầng mười hai, chú tưởng chú là người nhện chắc?”

Chú thư ký đáng thương _(:)_: “...Tiểu Tạ à, chú thực sự không phải người xấu đâu, chú phải tới nhà con lấy một văn kiện rất quan trọng rất quan trọng rất quan trọng, bố con đang đợi chú lấy về dùng trong cuộc họp đó, hay là con ném tập văn kiện ấy qua cửa sổ xuống dưới được không?”

Hoắc bánh bao: “Tui sao biết được chú có phải là người của công ty đối thủ đến khai thác bí mật công ty bố tui không? Sao chép phương án của người khác lại còn định đâm sau lưng bố tui? Cho dù chú là người trong công ty bố tui, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng chú là gián điệp nằm vùng! Tui không có bị chú lừa đâu o(o) ”

Chú thư ký bi thảm /(o)/~: “Tiểu Tạ, con nghĩ quá nhiều rồi, chú thực sự thực sự không phải người xấu mà ... nhà chú ba đời đều là nông dân chân chất mà mà mà ...”

Thế mới nói, từ bé đã suốt ngày xem phim linh tinh là cực kỳ không tốt, sẽ làm não đã xoắn lại càng xoắn thêm (.....)

Vậy khi gặp được bạn nhỏ Trì Hạ rồi, Hoắc Tạ Hoắc đại mỹ nam sẽ bỏ não đến mức nào đây?

[Xin hãy nghe nhạc phụ họa: “Mary có một chú cừu nhỏ”] Đầu xoắn nhỏ ... thật đáng yêu ... có phải cũng giống như lông cừu vậy không? Chắc chắn cảm giác cũng mịn màng êm dịu như vậy ha? Có thể mang về

nhà nuôi không? Nuôi cho béo trắng tròn quay thì xoa sẽ càng sướng ôm sẽ càng thích nhỉ! Tóc xoắn về sau có thể thử nhuộm sang màu trắng xem, hình như còn có thể cạo xuống se sợi đan thành găng tay được nữa đó *” (Cưng à! Cưng đúng là vua bỏ não đấy cưng!!!)

7. Chương 7

Ngày thứ hai sau khi chuyển vào phòng 301, Trì Hạ nhận được vô số ánh mắt hâm mộ ganh tị thù hận – hơn một nửa số đó là từ các bạn nữ, thậm chí còn bị Tiểu Đinh đập cho một trận: “Á á á, có chuyện tốt như vậy thế mà không kể cho tôi! Á á á phòng 301 tụ hội tinh hoa của trường ấy á á á! Á á á phòng 301 toàn giai đẹp ấy á á á!” Nói xong dí ngón tay vào da mặt Trì Hạ chọc chọc lên trên chọc chọc xuống dưới nhéo nhéo bên phải nhéo nhéo bên trái, cuối cùng đưa ra kết luận đầy kỳ thị: “Cái đồ mớ nhà cậu làm giảm chỉ số sắc đẹp trung bình của phòng 301 xuống rồi!”

“...” Trì Hạ: “Vốn tui định bảo cậu có thể thường xuyên tới thăm phòng ký túc xá của tui, bây giờ tui từ bỏ ý định đấy rồi.”

“Oa oa oa cậu dám á! Cắt đứt tình bạn! Không còn yêu đương gì nữa!”

“... Vốn đã chẳng có cái thứ đó rồi mà!” Buồn nôn, tình yêu của người ta là phải để dành cho anh Hoắc đẹp giai nhá o(o)

Tuy tâm trạng đăm đui trong lòng bắt đầu trào dâng mãnh liệt không ngừng nghỉ, nhưng bạn học nhỏ Trì Hạ vẫn chỉ là một tiểu xử nam e ấp thuần khiết vô ngần. Đến cả chỗ trống bên cạnh Hoắc Tạ cậu còn chả dám ngồi (vì sợ cuồng chân giữ không nổi mình mà lao vào hun _(:)_), càng khỏi phải nói tới chuyện add renren add QQ add weibo add weixin của người ta và một loạt các loại vũ khí mà công cuộc gắn kết tình bạn gay bất buộc phải có. Vậy nên Tiểu Đinh chỉ biết hận sát không thành thép: “Dùng cảm lên một chút đi có được không? Cậu đứng trước mặt tui thì mồm năm miệng mười như vậy, sao vừa thấy Hoắc Tạ cái là xịt luôn rồi?!”

Kết quả là Trì Hạ khinh bỉ liếc cậu ta: “Sao có thể giống nhau được, đó~là~Hoắc~Tạ~đấy

”

Tiểu Đinh suýt thì bị cậu làm cho tức chết: “Cậu muốn suốt đời dùng Plato(*) với Hoắc Tạ thì cậu cứ tiếp tục đứng đấy mà làm bộ ngượng nghịu!!!”

[(*)Plato: phần mềm chat với người lạ, ý Tiểu Đinh là 2 ng sẽ là người dùng suốt đời ấy:v]

Trì Hạ lập tức đổi thái độ nghiêm chỉnh: “Cậu thấy tui nên nói thế nào với anh ý giờ? Anh có đồng ý giúp em kết thúc cuộc đời pháp sư không à?”

... Tiểu Đinh thực chẳng muốn nói chuyện với cái đồ đàn này nữa: “Cậu có hiểu thế nào là tiến trình phát triển từng bước không? Cho dù thụ theo đuổi công chỉ cách một tấm màn, nhưng chúng ta cũng phải nhắc màn lên rồi mới abc xyz chứ? Đi hỏi add nick QQ nick renren nick weibo của người ta đi, nói chung bất cứ thể loại nick gì cũng được, cứ add friend đi rồi hăng ... mẹ nó, người đang tới kia không phải là Hoắc Tạ sao! Mau đi mau đi mau mau mau!”

Trì Hạ khóc không ra nước mắt, bị Tiểu Đinh lôi một đường tới trước mặt Hoắc Tạ, trông thấy tình cảnh lù lù không lù lù được trốn không trốn xong, cậu chỉ còn nước cứng nhắc giơ tay chào: “Hoắc Hoắc Hoắc ... Hoắc Tạ ...”

“Hửm?” Trong thâm tâm Hoắc Tạ: Bé tóc xoắn (Này, mi đặt biệt danh mớ như vậy cho người ta người ta có biết không đấy) Sao mặt cứ như vừa làm sai chuyện gì vậy? Dùng bát của mình xong không rửa hay là làm hỏng nồi nấu của phòng hay là định cạo cái đầu xoắn này đi? (Rốt cuộc ý chính nằm ở đâu vậy á á á!!!)

“Tui tui tui ... anh anh anh ...” vốn định nói là “Anh có số QQ không”. Trì Hạ mà căng thẳng sẽ bị lú lú, cuối cùng thốt ra thành: “Anh có cần mua cơm không, tui đi mua hộ anh nha!”

... Tiểu Đình lặng lẽ xoay người, hoàn toàn không muốn dính dáng gì đến đồ ngu si này nữa, không một chút nào luôn _(:)_!!

Ế! Hóa ra là muốn mua cơm giúp mình sao! Quả là vừa chu đáo vừa hiền thực, sau này nhất định sẽ là một bà nội trợ đảm đang! Hoắc Tạ âm thầm vuốt cằm nghĩ như vậy, sau đó cực kỳ thần nhiên mà rằng: “Được, tôi muốn ăn bánh kẹp Tàu, cháo thì thế nào cũng được, cảm ơn.”

Ế ế ế sao lại nói thành mua cơm hộ rồi!!! ... Nhưng mà thực sự có thể giúp người ta lấy cơm cũng vui rồi!!! Trì Hạ mắt lấp lánh gật đầu: “Được ạ, lát nữa tui mang về phòng cho anh!”

“Ừm, vậy tôi về trước nhé.” Hoắc Tạ khẽ cười, sát phạt bạn nhỏ Trì Hạ ngay tại trận, làm hồn phách cậu rơi vào trạng thái bay lơ lửng: “Không ... có gì ...”

“Hoàn hồn chưa! Ê này!” Tiểu Đình gõ một phát cực kỳ bạo lực xuống đầu cậu, phần nộ nói: “Hoắc đẹp giai nhà cậu đã đi xa tít tắp rồi còn ngắm cái gì mà ngắm! Số QQ đã thỏa thuận đâu?!”

Số QQ là cái gì, có ăn được không? Bây giờ giai đẹp đang bảo tui đi lấy cơm hộ ảnh đó! Bạn nhỏ Trì Hạ chợt định thần lại, thoát cái tâm tình sung sướng chạy như lấp tên lửa vào chân, vụt về hướng phố ăn vặt mua bánh kẹp Tàu.

8. Chương 8

Từ hôm ấy, bạn nhỏ Trì Hạ nghiêm nhiên trở thành người lấy cơm chuyên nghiệp, khụ, chuyên trách cho Hoắc Tạ. Tuy nhiên về sau, khi Hoắc Tạ bảo cậu đi lấy cơm luôn thoải mái bảo tùy Trì Hạ muốn mua gì cũng được, còn Trì Hạ chỉ biết đổi đủ loại món đem về cho anh, bánh bao chiên này, cơm kho thịt này, trứng đúc này, canh Tứ Xuyên này ... nhưng rốt cuộc Hoắc Tạ thích ăn cái gì nhất hả! Thật là làm người ta phát rầu luôn hu hu hu!

Chuyện mà ngay cả bạn nhỏ Trì Hạ cũng không phát hiện ra là, thời gian cậu ngồi đợi bên hàng bánh kẹp Tàu càng ngày càng lâu, còn chẳng để ý mình đã lần la quen biết luôn cả chủ quán từ bao giờ. Cô bán bánh cuộn vừa hay cũng có đứa con xấp xỉ tuổi cậu, nên cô đối xử với Trì Hạ xởi lởi hết mức. Một hôm lại thấy cậu xách hộp cơm và cặp lồng cháo đến mua bánh cuộn, cô bán bánh nổi hứng hỏi: “Tiểu Trì, mua nhiều đồ như vậy có ăn hết nổi không?”

Trì Hạ (): “Cô ơi, con mua hộ người ta mà.”

“Ồ, có người yêu rồi à?”

Trì Hạ (): “Ack, vẫn chưa cửa đổ ạ ...”

Cô hàng bánh cười híp mắt: “Không vội không vội, Tiểu Trì của chúng ta là đứa trẻ ngoan như thế này, chắc chắn sẽ cửa được người ta thôi. Bao giờ thành người yêu thì dẫn người ta đến cho cô xem mặt nhá, cô mời hai đứa ăn bán kẹp Tàu miễn phí!”

Trì Hạ cười hi hi hi nhận lời, cứ nghĩ tới cảnh tượng cậu và Hoắc Tạ mỗi người cầm một chiếc bánh kẹp Tàu ngồi trước quầy hàng, anh một miếng em một miếng ... là lại hạnh phúc đến mức nổi mụn.

Tất nhiên, trong giai đoạn hiện nay thì Trì Hạ cũng chỉ dám tưởng tượng vậy thôi ==, thế gọi là có ý đồ mà không có gan thực hiện. Vậy nên cuối cùng cơ hội hưởng ưu đãi ăn bánh kẹp Tàu miễn phí đã rơi vào tay chị khóa trên trong Hội Sinh Viên, Trì Hạ làm chân sai vặt giúp chị vẽ panel cả buổi chiều, làm xong xuôi hai chị em vác cái bụng rỗng tuếch quãng vai bá cổ nhau đi ăn cơm tối. Chị khóa trên cao 1m7 nặng 51kg, đã từng đạt Á quân giải Judo của tỉnh, sở thích đi giày cao gót 10cm và trêu chọc em giai dễ thương khóa dưới, bá đạo từ đầu đến chân, càng không cần nhắc tới anh bạn giai đội trưởng đội bóng rổ của trường cao 1m9 làm gì. Trì Hạ nhỏ yếu không chọc vào nổi không chọc vào nổi, chỉ còn cách làm chân chó xun xoe dưới gót dày của nữ vương đại nhân, hai tay dâng bánh kẹp Tàu lên trước mặt nàng ta. Chị khóa trên ăn bánh cuộn, tiện tay xoa xoa cái đầu nhỏ xoắn tít của cậu: “Ui chao ôi, cục xoắn nhỏ thật là ngoan~”

Cảnh tượng này đã lọt hết vào mắt Hoắc Tạ, kẻ mấy hôm nay mới lần đầu tiên bước chân ra phố mua đồ ăn tối, chói mắt khỏi nói – Mẹ nó, thảo nào hôm nay không thấy mang cơm cho mình! Hóa ra đúng là có người thứ ba, đi bưng cơm cho người ta rồi! Cmn còn dám để người khác xoa cái đầu xoắn của cậu! Cmn còn quàng vai bá cổ riu ra riu rít! Cmn về nhà phải dùng gia pháp! Bỏ giơ ném sông! Xem cậu còn dám hú hí với người ngoài không (?) Rốt cuộc cậu có hiểu ăn chực một bữa (?) phải dùng thân (??) báo đáp cả đời(*) không hả hả hả o()o (Tĩnh lại đề anh ê!!!)

[(*): chế của câu , – Tạm dịch: “Chịu ơn một ngày, phải lấy thân báo đáp cả đời”]

9. Chương 9

Bạn nhỏ Trì Hạ cảm thấy, dạo này ánh mắt Hoắc Tạ nhìn mình có gì đó là lạ ... không lẽ chuyện mình yêu thầm người ta bị phát hiện rồi QAQ?! Bạn nhỏ Trì Hạ chột dạ ôm tay run rẩy, quyết định tỏ ra kín đáo hơn cách xa Hoắc Tạ hơn một chút, không được để bộc lộ sự hoa si của mình quá rõ ràng ...

Nội tâm Hoắc Tạ: Dạo này toàn trốn tránh mình! Cũng không còn thường xuyên liếc trộm mình như hồi trước nữa!! Đúng là đã thay lòng rồi o(o)!!!

Bị người ta trốn thì cho qua đi, không liếc trộm mình nữa cũng cho qua đi, nhưng khi thấy Trì Hạ cầm sách giáo trình, thả rằng chạy đến đầu bên kia phòng học hỏi han Phương Vy Phương mỹ nhân cũng không chịu qua đây nhờ mình, nội tâm của anh Hoắc Tạ như là gió thu quét lá, rùng rợn vô cùng – hồi bé ngoan như vậy! Lớn lên là tốn mắt nhìn đứa khác ngay được! Hoàn toàn không nhận ra mình nữa rồi _(:) _ ...

Trí nhớ của một người thực sự là một thứ rất quái dị, ví dụ như Hoắc Tạ dạo này thường nhớ tới bánh bao nhỏ Trì Hạ trắng trắng mềm mềm hồi còn bé, vẫn là cái đầu nhỏ xoắn tít đầy tính biểu tượng ấy. Mẹ Trì Hoắc là cô giáo dạy lớp năng khiếu piano, hôm ấy Hoắc Tạ đang tập bài “Mary có một chú cừu nhỏ”, bỗng thấy Trì Hạ trắng trắng mềm mềm lộ ra chiếc đầu nhỏ xoắn tít từ sau người mẹ, người bé tí hìn, đáng lại mập mập, đôi mắt tròn xoe long lanh, ngô nghê y như một chú cừu con ngoan hiền.

Lúc mẹ xoay người đi ra, Trì Hạ liền nhảy tới cạnh cây đàn piano tò mò ngó Hoắc Tạ đánh đàn. Cậu Hoắc nhà ta liền tỏ ra đứng đắn mà nhìn lại cái đầu nhỏ xán vào gần như vậy, cái mặt núng na núng nính trắng múp, kute như quả trứng bóc. Hoắc Tạ cuồng trứng gà luộc hết nuốt nước miếng lại nuốt nước miếng, kết cục vẫn nhịn không nổi, ngoạm goàm một cái, để lại trên má phải như quả trứng của Trì Hạ một vũng nước dãi và hai dấu răng đều như bấp.

Trì Hạ bị cắn đau bật khóc oa oa, Hoắc Tạ giờ mới nhận ra, sợ đến hồn phi phách tán, dường như thấy cả bàn tay vạm vỡ của ông nội vỗ bôm bốp lên cặp mông mẩy của mình, vội vàng lộn tùng phèo hết túi áo túi quần lên, mãi mới moi ra được một chiếc kẹo mút vị dâu tây, gấp gấp xé vỏ kẹo nhét vào miệng Tiểu Trì Hạ: “Bé ăn kẹo nè! Đừng khóc đừng khóc (*)~”

Thế là Tiểu Trì Hạ được vượt xuôi thành công, không khóc cũng không nháo, ngậm kẹo mút rưng rưng nhìn Hoắc Tạ, đôi mắt to ầng ậng nước. Bánh bao Hoắc Tạ bị sưng sờ vì sự mớm của em nhỏ, luống cuống lấy tay áo lau khô nước dãi trên má em, ngấm ngấm hai hàng dấu răng còn sót lại, bỗng cu cậu cảm thấy có chút xấu hổ, chậm chạp nhích ra đằng trước, nhẹ nhàng “chụt” một miếng.

Từ đó về sau ...

“Bé ơi, ăn sô cô la nè, ba anh mua ở Bỉ về đó! Có ngon không?”

“Ừm ừm, ngon ngon (^o^)/~!”

“Hí hí, ngon thì thơm anh một cái nào ~ mua!(* 3)! Bé ngoan, em phải nhớ nha, thơm anh một cái thì sẽ có kẹo ăn~”

“Ừm ừm, nhớ rồi ạ ()() ”

.....

“Bé ngoan, ăn bánh quy nè, mẹ anh mới làm xong đó ~! Có ngon không?”

“Ngon, nhom nhom, ngon lắm (^o^)/~”

“Hi hí, anh còn chưa có ăn đâu nha, em hun anh một cái đi, hun anh một cái anh mới biết đó là vị gì được nha ~”

“O(_)O vâng ạ! Mua!(* 3)”

.....

“Tiểu Hạ, đây là mút xoài lấy từ bánh gato ra đây! Mau nếm thử xem có ngon không nào?”

“Hu hu hu >_<, anh=”” tiểu=”” tạ,=”” mama=”” không=”” co=”” em=”” ăn=”” đồ=”” ngọt=”” nữa=”” rùi=””>

“Tại sao QAQ? Không lẽ rằng bị sâu rồi? Bé Tiểu Hạ có nhớ đánh răng đầy đủ không?”

“Không có đâu, em hôm nào cũng đánh răng chăm chỉ nhá!” vừa nói vừa nhe hàm răng nhỏ trắng bóng đều đặn để chứng minh, “Nhưng mama bảo Tiểu Hạ béo quá rùi, cứ ăn tiếp là sẽ không có bạn gái yêu, thế là không lấy được vợ ...”

“Ai bảo thế nào! Tiểu Hạ của anh đáng yêu nhất! Cho dù bạn gái không yêu em, anh Tiểu Tạ vẫn yêu em! Sau này Tiểu Hạ làm vợ anh Tiểu Tạ nha!”

“Em biết anh Tiểu Tạ là tốt nhất mà mua!(* 3)! Hi hi hi, miếng mút xoài này nhìn ngon ghê í, oàm ...”

10. Chương 10

Năm Hoắc Tạ 11 tuổi, cả nhà Trì Hạ chuẩn bị chuyển tới định cư ở thành phố C. Hoắc Tạ rất buồn rất buồn, cậu mua cả một túi kẹo marshmallow to đùng, ngồi trên sân thể dục của trường cùng với Tiểu Trì Hạ 10 tuổi, anh một miếng em một miếng dứt cho nhau ăn. Hoắc Tạ cầm tay Tiểu Trì Hạ: “Kẹo dẻo có ngọt không?”

“Nhoàm nhoàm ... ngọt!”

“Anh Tiểu Tạ mua đó!”

Hoắc Tạ tiếc nuối xoa cái đầu xoắn nhỏ: “Vậy Tiểu Hạ phải nhớ anh Tiểu Tạ nhá, được không? Về sau anh Tiểu Tạ sẽ mua càng nhiều càng nhiều kẹo cho Tiểu Hạ!”

Miếng Trì Hạ lúng búng kẹo marshmallow, chỉ có thể dùng hết sức gặm cái đầu nhỏ.

Sau đó thời gian nước chảy mây trôi, chẳng mấy chốc đã qua 8 năm, giây phút gặp gỡ ở trường đại học, phản ứng đầu tiên của Hoắc Tạ là nhéo người mình một phát – Đôi mắt to tròn này! Khuôn mặt trứng bóc này! Cái mũi vênh này! Cái đầu xoắn này! Đây không phải là Tiểu Hạ sao, nhìn thái độ của em ấy kích động như vậy, chắc hẳn em ấy cũng đã nhận ra mình rồi. Bỏ công mình nhưng nhớ em vợ nhỏ này bao nhiêu năm nay, từ giờ chúng ta đã có thể bước lên tấm thảm đỏ hạnh phúc rồi (Thật không)!!!

... Giây tiếp theo, trái tim của Hoắc đại mỹ nam liền rơi xuống đất đánh “choang” một cái, vỡ tan tành – hóa ra cái Tiểu Hạ nhận ra không phải anh, mà là thứ trong tay anh ... canh thịt dê hầm __(: __)

Tuy khi ấy cực kỳ đau lòng, nhưng sau đó nghĩ kỹ lại, Hoắc Tạ lại cảm thấy không thể trách vợ mình không nhận ra mình được, dù gì sự thay đổi của mình cũng khá lớn, từ hình thù lùn béo lúc nhỏ, qua tháng năm đã biến thành anh chàng cao to đẹp trai như bây giờ, quả là không đơn giản không đơn giản, mà vợ thì lại chỉ quá độ từ bản bỏ túi lên bản cỡ lớn hơn thôi =.=~ Ôm suy nghĩ “trong lòng vợ vẫn có mình”, Hoắc đại mỹ nam âm mưu tiên lễ hậu binh bắt vợ về lại tay mình – đầu tiên sẽ đối xử dịu dàng chu đáo, sau đó tiến tới “lễ Chu Công” (*), cuối cùng có thể hạnh phúc mỹ mãn mà ôm vợ về nhà, cuộc sống như vậy nghĩ thôi đã thấy sung sướng biết bao ~ (Vua bỏ não, ngài đủ rồi đó!)

[(*)]: làm chuyện ấy ấy ah:v]

Nhưng bây giờ ước mơ sung sướng ấy đã đi đời rồi. Vợ không nhận ra mình + Vợ không mang cơm cho mình + Vợ ăn cơm với bạn gái khác + Vợ không dính lấy mình nữa + Vợ không liếc trộm mình nữa + Vợ hỏi bài cũng không hỏi mình = Vợ đúng là không! Yêu! Mình! Nữa! Rồi! 0 0 Làm sao bây giờ!!!

Hoắc Tà thăm thẳm ngồi bên mép đường, ai oán vô hạn nhìn về quán bánh kếp Tàu cách đó không xa – có ngon không có ngon không có ngon không! Ngon ở đâu chứ ngon ở đâu chứ ngon ở đâu chứ!! Đừng có ăn với người khác vui vẻ như vậy vui vẻ như vậy vui vẻ như vậy!!!

“Này, Hoắc Tà, anh làm sao vậy QAQ ...” bạn nhỏ Trì Hạ đi qua mua cơm rứt rề vổ vai anh, Hoắc Tà ngồi ở đây làm gì vậy? Mà còn tỏ ra không vui tí nào nữa! “Ồ ... anh vẫn chưa ăn tối đúng không? Chúng ta cùng đi ăn được không?” tiện trong lúc ăn thì hỏi thăm anh ý có chuyện gì luôn ... nhưng mà cùng đi ăn á, vui quá sướng quá đi à à à o

“...” một thoáng ấy, xuân về hoa nở, chim bay bướm lượn, Hoắc Tà chớp cái lại được vuốt xuôi và an ủi. Bọn Hoắc Tà được hàn gắn nội tâm tan nát lại úp cái mặt đơ lên nghiêm túc nói: “Anh muốn ăn bánh kếp Tàu.”

11. Chương 11

Lúc gửi tiền cho cô bán bánh kếp Tàu, trong lòng Trì Hạ cảm thấy có một luồng khí nhộn nhạo nho nhỏ, tất nhiên không phải vì trời nóng – bây giờ đã là tiết lập thu rồi, mà là vì sự căng thẳng không nói ra được. Bánh kếp Tàu 3 đồng một cái, lúc đưa tờ 10 tệ cho cô bán bánh cậu còn hi vọng xa vời rằng cô ấy sẽ trả lại 7 tệ cho mình – cơ mà điều này làm sao có thể xảy ra được ()

~Cô bán bánh kếp Tàu vẫn cười híp mắt, cũng không vội lấy tiền: “Tiểu Trì nè, bạn gái con bảo sẽ dẫn tới cho cô coi đâu?”

Tại Hoắc Tà chớp cái dựng thẳng đứng, Trì Hạ ngập ngừng gãi gãi đầu, nở một nụ cười ngu si: “Hi hi, không có bạn gái, cô xem bạn giai như này có được không?”

Cô bán bánh cũng bị cậu chọc cười: “Được, sao lại không được? Ồi, thằng bé này đúng là đẹp giai nha, trông cứ như mình tinh mần bạc ấy! Có bạn gái không con? Đẹp trai thế này mà chưa có bạn gái á? ... Aiz, Tiểu Trì, cầm lấy tiền đi, cô đã bảo là sẽ mời tụi con miễn phí, không có bạn gái, bạn giai cũng được!”

Bạn giai? Bạn giai! Bạn giai bạn giai bạn giai ... Hoắc đẹp giai thoát cái như lòng nở hoa, không giữ nổi bộ mặt đơ nữa, nhẹ nhàng cười với cô bán bánh: “Cảm ơn cô.”

Cô bán bánh to béo cười ha ha bỏ một chiếc bánh kếp Tàu vào túi, vẫy tay tiễn hai bạn nhỏ ra về, quay sang tám chuyện với ông chồng nhà mình ở hàng bánh nướng bên cạnh: “Đúng là kỳ văn quắc, dạo này mấy thằng nhóc đẹp giai như vậy toàn không có bạn gái! Cơ mà cậu nhóc cao cao kia quả đúng là giai đẹp, ui chùi ui, liếc mắt một cái mà không khác gì Tiểu Lý Phi Dao, nhìn tới nổi trái tim nhỏ này của tôi á ...”

Chú bán bánh nướng rót cục cũng lên cơn ầm ức: “Tôi biết ngay mà, biết ngay mà! Cái thằng Tiểu Lý Phi Dao ấy trước giờ vẫn là người tình trong mộng của bà! Nếu không phải vì tôi họ Lý, bà cũng không thêm gả cho tôi phỏng o(o)!”

(()) tui là một đường kẻ ngang qua bữa ăn chung của hai cậu nhóc không có bạn gái (())

Trì Hạ nhìn trái nhìn phải, hạ quyết định: “Chúng ta vào quán đằng trước kia ăn đi, lần trước em đã từng đi ăn với bạn ở đây, cũng khá ngon. Anh thấy sao?”

Hoắc Tà: “Ừm.” Trong lòng: bạn giai, bạn giai

Trì Hạ cầm menu hỏi Hoắc Tà: “Anh muốn ăn gì?”

Nội tâm Hoắc Tà: bạn giai, bạn giai, bạn giai.

Trì Hạ nghi hoặc hỏi lại: “Hoắc Tạ ...?”

Hoắc Tạ ngẩng đầu, nói theo phản xạ điều kiện: “Bạ ...cháo bí đỏ.”

“Ồ, vâng ... Ế, nhưng mà hình như không có cháo bí đỏ ...?” Bạn nhỏ Trì Hạ mặt đầy dấu hỏi lật qua lật lại tờ menu, sao tìm hoài không thấy nhỉ. Hoắc đại mỹ nam liếc nhanh mặt trên của menu, thản nhiên nói: “Không có thì thôi, cho một bát cháo thịt kho.”

“Vậy được, em cũng ăn món đó ~/~” Bạn nhỏ Trì Hạ vô cùng vui vẻ xoay người gọi món, không hề hay biết phía sau có một người đang nhìn mình chăm chăm đến nỗi trên đầu nổi mụn.

Nhưng hai người vừa quay lại đối mặt với nhau, lại rơi vào bầu không khí trầm mặc ngưng đọng. Một người là do xấu hổ không dám mở miệng, người còn lại là do không biết mở đầu kiểu gì. Dù sao kết cục cũng thành anh nhìn em, em nhìn anh, đẩy gọi là yêu trong tim mà miệng khó nói (.....), đành ngồi nhìn nhau cắn bánh kếp Tàu. Đột nhiên có một đứa trẻ béo ú chạy qua người cậu, không để ý vấp phải chân, kẹo trong túi rơi hết ra ngoài. Trì Hạ vội vàng đỡ cu cậu dậy phủi mông cho nó, Hoắc Tạ lẳng lặng nhặt hết chỗ kẹo dưới đất bỏ lại vào túi cho thằng nhỏ. Thằng nhóc béo cũng khá xấu hổ, cặp mắt tròn xoe chớp chớp, mau lẹ móc hai chiếc kẹo nhét vào lòng Trì Hạ, quay đầu chạy mất. Hoắc Tạ liếc mắt nhìn – thì ra là hai chiếc kẹo marshmallow vừa mềm vừa kute.

“Ai đó, hồi nhỏ em cũng thích ăn kẹo này lắm.” Trì Hạ hớn hờ chia một chiếc cho Hoắc Tạ, bóc cái trong tay mình rồi thả vào mồm, trưng ra biểu cảm siêu cấp hạnh phúc o(* *)o: “Em còn nhớ hồi ấy có một anh bé trong túi lúc nào cũng có loại kẹo này, em còn suốt ngày nhìn chăm chăm người ta, hôm nào cũng có kẹo ăn.”

Tim Hoắc Tạ thoáng gia tốc, anh cố hết sức giữ giọng nói ổn định, mặt bình tĩnh hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó á?” Trì Hạ nghiêm túc cau mày. “ ...không nhớ nữa rồi.”

“...” Hoắc Tạ ngẫu nhiên cắn miếng bánh kếp Tàu trong tay, mặt đầy sát khí. Mà người nào đó bên kia không hề hay biết mình đã nên tội nên tình gì, vẫn còn đang chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp thiếu thời: “Cơ mà em vẫn còn nhớ anh bé ấy rất chi là béo, hí, y như cu cậu hồi nãy ý, thảo nào trong túi lúc nào cũng thấy kẹo ...”

“...” Hoắc đại mỹ nam đáng thương bị một miếng bánh cuộn nghẹn ứ họng, ôm bàn ho hết một chập, làm Trì Hạ sợ đến nỗi vỗ lưng liên hồi giúp anh: “Không sao chứ? Anh có cần uống miếng nước không?”

Hoắc Tạ cảm xúc ực ực một hơi hết sạch, xong rồi mới buồn tủi nói: “...khó chịu.”

Bạn nhỏ Trì Hạ chẳng biết phải làm sao: “Sao ạ? Khó chịu?!! Vậy vậy vậy vậy phải làm sao! ... không thì, không thì anh ăn kẹo nhé?” vừa nói vừa bóc vỏ chiếc kẹo marshmallow kia, cầm kẹo để bên miệng Hoắc Tạ.

Màu hồng phấn và màu trắng sữa quyện với nhau vô cùng hòa hợp, nhìn cái là biết ngay vị dâu tây, hồi ấy có một nhóc con nào đó thích ăn vị này nhất, thế là Hoắc Tạ nhân cơ hội liền ném được không biết bao nhiêu lần vị dâu tây còn đọng ở bên đôi môi hồng mọng ấy ... anh hậm hực goàm một miếng ngoạm hết cái kẹo, đồng thời cũng ngậm luôn đầu ngón tay của Trì Hạ trong miệng, còn cắn cắn không nhẹ không nặng như là trừng phạt – nhìn khuôn mặt Trì Hạ một chốc hết trắng lại hồng, anh mới thấy tâm trạng phấn chấn lên, vừa ý nói: “Vị dâu tây.”

Trì Hạ: “...” ý anh là kẹo đúng không? Thực sự là kẹo đúng không đúng không?!!

Thực ra thứ đồ ngọt lịm này, anh từ lâu đã không thích nữa rồi. Hoắc Tạ khổ sở nuốt kẹo, mặt đầy nghiêm túc hỏi Trì Hạ: “Anh béo à?”

Bạn nhỏ Trì Hạ từ lúc bị cắn đầu ngón tay vẫn luôn trong trạng thái ngơ ngơ lập tức bật dậy: “Béo thế nào được!” Hoắc Tạ sao có thể gọi là béo chứ? Nhớ lại đường cong hình thể khi nãy lúc anh cúi người nhặt kẹo, bạn nhỏ Trì Hạ bắt đầu mặt đỏ tìm đập.

“Vậy mới nói,” Hoắc đại mỹ nam nghiêm khắc chỉ bảo. “Anh vốn không hề thích ăn kẹo, làm sao có thể béo được! Hồi bé kẹo trong túi anh đều là mua cho em đó!”

“...a gì cơ ạ?” Khoảnh khắc ấy, bạn nhỏ Trì Hạ cuối cùng cũng – đổ lỵ như quả cà chua, bị đơ rồi.

12. Chương 12

“Chuyện chuyện chuyện ... chuyện ấy ... xin lỗi, em, em không phải cố ý ...” không phải cố ý quên anh đâu.

“Không sao, về sau em thích ăn gì, anh vẫn sẽ mua cho em.”

Thế là, như này coi như tổ tình rồi nha. Hai thằng ngốc đối mặt nhìn nhau hềnh hếch cười ngu, cuối cùng cơm cũng đã bẻ ra, rõ ràng hai bát đều như nhau, thế mà vẫn không chịu được phải anh ăn của bát em một miếng, em ăn của bát anh một miếng.

Vậy là từ hôm ấy trở đi, toàn bộ cuộc sống của bọn nhỏ Trì Hạ đều trở nên hồng hồng – cậu đã chìm đắm hoàn toàn, trở thành cô vợ nuôi từ bé của người ta mất rồi. Bởi vì có một người nào đó mặt dày vô sỉ bảo là, bao nhiêu năm nay không được gặp, những khuyết thiếu tình cảm bấy lâu phải được bù đắp lại hết ... nhưng mà Trì Hạ chỉ muốn hỏi một câu: Yêu đâu, yêu đâu!!! Yêu ở đâu hả ở đâu hả!!!

Yêu tất nhiên là ở trong tim rồi – Hoắc đẹp giai âm thầm tán thưởng bản thân.

Vậy nên anh mới để vợ đi mua cơm cho mình (Cách 3 đến 5 ngày bắt buộc phải mua một cái bánh kẹp Tàu cho cả hai ăn chung, Hoắc đại mỹ nam kiên quyết cho rằng đây chính là minh chứng tình yêu của bọn họ), để vợ giữ chỗ cho mình, cùng đến lớp cùng học bài, kéo vợ đi chạy bộ tập thể dục, tối về nhà lại có vợ lấy nước rửa chân cho mình, thậm chí còn có thể kéo vợ vào tắm cùng mình luôn ~ Hoắc đại mỹ nam mỗi ngày đều sống cuộc sống cặp đôi hạnh phúc vui vẻ như vậy.

Còn cô vợ nhỏ Trì Hạ thì sao, tuy rằng khóc không ra nước mắt, tuy rằng rất muốn kháng nghị, nhưng cậu luôn luôn thất bại trước mặt Hoắc Tà – bởi vì Hoắc đẹp giai bây giờ đã biết cách tận dụng lợi thế sắc đẹp rồi, anh chỉ cần khẽ nhíu mày, tỏ ra hơi phật ý một chút giống như gió thu mưa phùn, sau đó dùng giọng nói trầm thấp từ tính mê người khẽ gọi một tiếng: “Tiểu Hạ ...”

... Cặp móng vuốt của Trì Hạ ôm chặt lấy tim, không được động tâm không được động tâm! Đã chạy bốn vòng với ống rui, chạy thêm vòng nữa thì cậu sẽ vinh quang bỏ mình trên sân điền kinh mất!

Ánh mắt Hoắc đẹp giai càng thêm u ám: “Bé cưng...”

Gì cơ?! Má ơi hạnh phúc quá ... á không đúng! Còn mặt mũi nữa không hả quý sứ!!! Còn dám lợi dụng sắc đẹp nữa hả quý sứ!!! Anh tưởng anh là hồ ly tinh nam chắc!

Hoắc Tà cúi đầu, mùi mồ hôi quyến rũ trên cơ thể bỗng thoáng thoảng quanh mũi Trì Hạ. Sau đó anh khẽ mở môi mồm: “Em yêu à, vợ à, ngoan ...”

“...”Cưng à anh thắng rồi!!! Bọn nhỏ Trì Hạ khóc lóc đứng dậy, đang định liều chết chạy tiếp, chợt thấy Hoắc Tà xoay người lại, ngồi xổm xuống trước mặt mình.

“...hả?”

Hoắc Tà quay lại nhìn cậu, vẫn là khuôn mặt đơ ấy, trong mắt lại như thấp thoáng ý cười: “Mệt rồi cũng không sao, để anh công em chạy.”

Á á á công em chạy!!! Khuôn mặt búp bê của bạn nhỏ Trì Hạ đỏ rực lên, nội tâm kít độn không tả nổi ... nóng bừng bừng luôn. Cậu ngượng ngùng bước tới, hai tay vòng qua cổ Hoắc Tà, bám cả cơ thể lên tấm lưng rộng của anh. Trên người Hoắc Tà có một mùi hương rất dễ chịu, nhưng không hẳn là mùi xà phòng giặt. Mô tả thế nào nhỉ? ... Đại khái là, mỗi lần ngửi thấy, đều khiến bạn nhỏ Trì Hạ có cảm giác mặt đỏ tim đập ... á da hồng rồi, thật là đen tối quá đi à

(Nội tâm Hoắc Tà OS: lát nữa có thể vừa ôm cặp giò nhỏ của vợ vừa chạy ... chạy nhanh một chút, nẩy lên nẩy xuống, cảm giác chắc chắn sẽ rất tuyệt

Trời chiều ngả bóng về tây, khung cảnh hoàng hôn, trên sân điền kinh có hai bóng người hạnh phúc lồng vào nhau, vòng ánh sáng hạnh phúc tỏa khắp toàn thân gần như có thể chiếu mù mắt chó của lũ độc thân. Xa xa, Phương đại mỹ nhân cầm sách đi qua: “Hai tên ngốc yêu nhau, he he he.”

13. Chương 13: Phiên Ngoại

Thế nên bạn tưởng câu chuyện đến đây là hết á?

~Không, trên thực tế, câu chuyện thực sự chỉ vừa mới bắt đầu thôi ...

Trong 4 người ở phòng 301 ký túc xá O đại học A, chỉ có Phương Vy lạnh lùng là kỹ năng nấu ăn đạt chuẩn (Ế), Trì Hạ xếp thứ hai, mà Phương đại mỹ nhân cũng thuộc dạng có một không hai – anh chỉ biết luộc mì nấu cháo làm trứng, mà trứng cũng chỉ có hai loại để lựa chọn, luộc và ốp la, Hoắc Tạ lại xếp sau nữa, ông này chỉ biết ăn – à không đúng, ông còn biết pha cà phê, ngâm mì, cũng biết dùng chức năng đơn giản nhất của lò vi sóng – hâm nóng đồ ăn trong hộp cơm; còn đến lượt bạn nhỏ Dương Quang thì đúng là ngại quá, khả năng đầu bếp của bạn ý tuy cũng đạt chuẩn, nhưng bạn ý chỉ học những công thức hắc ám thôi (.....)

Vậy nên ba bữa trong ngày của phòng 301 ấy à – chỉ cần Phương đại mỹ nhân hơi lộ chút phong thanh về việc nổi hứng làm bếp, ba tên còn lại liền lập tức khấp khởi ngóng trông. Cuối cùng Phương Vy bực mình lên, một thằng hai thằng ba thằng này ăn chực không trả tiền cũng cho qua đi, còn suốt ngày đóng kịch trước mặt anh, khen anh hiền thực như vậy phải sớm gả đi mới được! Không thấy ông đây cao 1m85, khấp người tỏa ra phong thái tổng công không ai sánh bằng (.....) sao!

Vậy nên là, kính mắt Phương đại mỹ nhân vừa lóe – đứa nào cũng hết dám mở mồm luôn, một thằng hai thằng cút hết đi học nấu cơm cho ông, thằng thứ ba kia đừng có ló mặt làm hồng đồ đặc gì đó là được, nó chưa làm cháy phòng là đã phải cảm ơn trời đất rồi. Biết thế nào là chân sai vật không? Đi chợ rửa rau vo gạo nhặt rau ... những cái này cũng biết hết chứ?

Thế là bạn nhỏ Dương Quang lần đầu tiên trong đời được đập trứng, đầu tiên cầm quả trứng trong tay lắc lên trên lắc xuống dưới lắc bên phải lắc bên trái, sau đó rút rề gõ một cái vào cạnh – vỏ trứng vỡ ngay lập tức, nhưng tên ngu dân này hoàn toàn không biết làm sao tách vỏ trứng ra, tay vừa bóp nhẹ, vỏ trứng và lòng trắng lòng đỏ liền hòa vào làm một không thể tách rời.

“...” Phương Vy xa xăm mặt đẩy cậu ta sang một bên: “Cậu tốt nhất vẫn là đừng làm gì thì hơn, cút ra quét phòng ngay.”

Trong lúc ấy, Hoắc Tạ đang nhìn cái chảo trên chóc lò vi sóng như kẻ thù – Ảnh muốn nấu cơm! Muốn nấu một bữa cơm vô cùng vô cùng quan trọng! Muốn làm một bữa khiến người ta khó quên ... đợi chút, ông muốn làm cái khỉ mẹ gì vậy?

À – chính là món ăn minh chứng cho tình yêu và hòa bình – Bánh! Kếp! Tàu! (Đủ rồi đó ông ề)

Bởi vì có một bạn nhỏ ngu si bần bi nào đó đã bất cẩn thiết lập quan hệ giữa “bánh kẹp Tàu” và “đối tượng nhà mình”, vậy nên đối tượng nhà ta bây giờ phải đối mặt với trứng gà bột mì và chảo như là có thâm thù đại hận với chúng vậy – Mẹ nó, cảnh em ấy ăn chiếc bánh kẹp Tàu tự mình làm nhất định sẽ cực kỳ lãng mạn! ... Nhưng mà từ từ đã, hình như mình không biết làm bánh thì phải làm sao giờ

Để được chỉ bảo cách làm một chiếc bánh kẹp Tàu xinh xẻo, Hoắc Tạ đã ngồi hóng ở quán bánh kẹp Tàu tròn một tuần, mỗi ngày dù mưa hay nắng cũng không từ nan, đến khi ông chú bán bánh nướng bên cạnh mặt đen như cái đất chảo mới xác định xong nguyên liệu và các bước thực hiện, sau đó chính là thời gian thực hành: Hoắc Tạ cầu xin Phương Vy cực kỳ chân thành để cậu ta ở bên góp ý giúp mình – ông nghĩ thế này: nếu như mình có làm cháy phòng ký túc, ít ra cũng có đồng phạm (Đến giờ uống thuốc rồi!)

Thế là, cô dâu mới vào bếp Hoắc Tạ đã được sinh ra như vậy –

Phương Vy: “Đổ dầu!”

Hoắc Tạ: “...” tay vừa dốc là đi luôn nửa chai.

Phương Vy: “... Ông nhất định phải khiến bạn nhỏ Tiểu Trì nhà ông mới từng ấy tuổi đã mắc phải bệnh tiểu đường bệnh cao huyết áp bệnh máu nhiễm mỡ bệnh dân mạnh máu chỉ có thể vật vờ ở nhà đợi ông

đầu độc chết ông mới hài lòng phải không? Đổ dầu! ... Dừng tay, không phải bảo ông đổ vào trong chảo! Đổ đồng dầu trong chảo đi cho tôi ngay cái đồ ngu si dốt nát kia!!”

Tui là đường ngăn cách của lượng dầu đã được đổ thành công

Phương Vy: “Ừm ừm, san đều dầu ra, đợi dầu nóng thì đổ bột đã trộn xong vào ...”

Bạn Hoắc Tạ giờ tay đặt câu hỏi: “Làm thế nào để biết dầu đã nóng hay chưa? Cái này không cần lấy tay thử đúng không?”

Phương Vy: “... Ông đúng là thằng ngu đến mức làm người ta phải thương tâm ... thôi đi, bao giờ tôi bảo đổ bột thì đổ! Lần này đừng có mà đổ quá tay nữa không thì sẽ không còn bánh kẹp Tàu đâu, mà chỉ có bánh dày mỡ thôi!”

Tui là đường phân cách của dầu đã nóng

Phương Vy: “Đúng đúng đúng, xoay nhẹ chảo như vậy để bột dàn đều thành một lớp mỏng, đợi mặt dưới hơi xém là! Bây giờ đập trứng lên trên! – may mà ông thông minh hơn cái con Dương Quang kia, không cần tôi chỉ tận tay cho biết đập trứng kiểu gì ... Được rồi, ngoáy trứng lên rồi để nó lan đều ra là được, đừng quên rắc hành! (20 giây sau) Mẹ nó! Sao ông không lật mặt?! Mùi khét nồng nặc như vậy mà ông không nghĩ thấy gì à, mặt bên dưới cháy xém hết rồi đó!!”

Hoắc Tạ mặt vô tội: “Không phải ông bảo, phải để mặt dưới hơi “xém” sao?”

Phương Vy: “... Ha ha, ha ha, ha ha ha ha ...” (Phương mỹ nhân, cứng phải chịu khổ rồi ...)

Tui là đường phân cách của chiếc bánh kẹp Tàu sau muôn vàn khổ cực đã được vớt khỏi chảo

Hoắc Tạ: “Vợ ơi, ăn bữa khuya nào!” (Nội tâm: Chồng tự tay nấu bữa khuya cho vợ đó há há há! Có phải chồng rất siêu không)

Trì Hạ (bận bịu sắp sách vở, liếc một cái): “Ế? Hàng bánh kẹp Tàu đổi người rồi à? Há há há làm như thế này mà cũng dám đem đi bán á há há há ...”

“.....” Mấy chục năm về sau, Hoắc tiên sinh bị đả kích trầm trọng không còn vào phòng bếp lần nào nữa.

Câu chuyện này dạy chúng ta rằng, cho dù bạn là một bé ngốc nghếch đáng yêu thụ cũng không được ăn nói linh tinh, bởi vì phúc hắc công xấu tính thù dai nhất định sẽ nghĩ cách cho bạn vào tròng, nửa đời sau chỉ có thể làm anh nội trợ của gia đình, nghìn năm không thể vùng lên, vô cùng đáng ghét o(o)!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gian-tinh-tu-mot-chiec-banh-kep-tau>